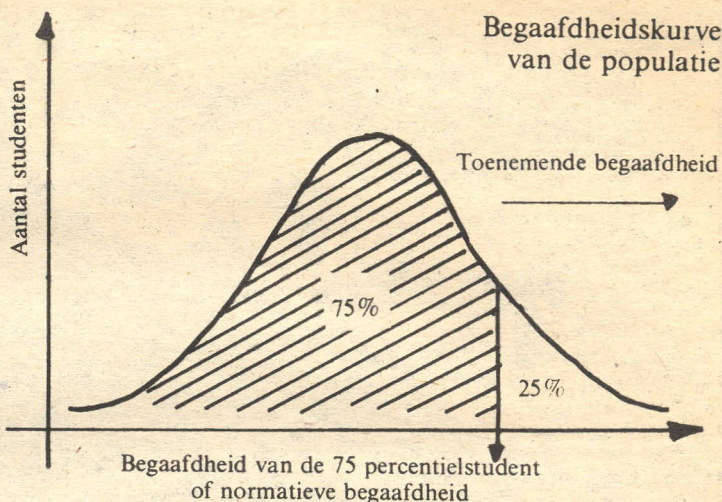

Studiedruk: meetmethoden en een norm voor de studielast

De methode van paarsgewijze vergelijking wordt gebruikt voor het meten van de studielast, d.i. het totaal aantal uren dat de studenten in een bepaald jaar aan het afwerken van hun studieprogramma besteden (aanwezigheid in de lessen, oefeningen, seminars, voorbereiding van de examens, enz.). Deze methode kan vrij efficiënt toegepast worden:

de studenten kunnen op maximaal twee uur tijd de hele vragenlijst afwerken. Men verkrijgt aldus informatie over de *gemiddelde* student of over de *gemiddelde, geslaagde* student. Met deze methode bekomt men echter geen informatie over de tijdsbesteding van de individuele student. Met de zgn. tijdschrijfmethode is dit wel mogelijk, maar deze methode vraagt een langdurige inspanning vanwege de ondervraagde studenten en vergt een arbeidsintensieve verwerking door de dienst

die het onderzoek uitvoert.

Bijgevolg is alleen de methode van de paarsgewijze vergelijking — binnen het huidige budget — uitvoerbaar en aangezien deze enkel informatie levert over de gemiddelde student, moet een norm voor de studielast dan ook in termen van “gemiddelde student” gedefinieerd worden. Dit in tegenstelling tot de studiebelastingnorm zoals die door A.D. De Groot in Nederland werd geïntroduceerd. Deze bepaalt de zgn. normatieve studielast (d.w.z. het aantal te presteren uren) op 1700 uur per jaar, d.w.z. 42 weken van 40 uur, voor de 75 percentielstudent. Dit is de student die in de begaafdheidskurve van de hele studentenpopulatie (zie figuur) zo gelokaliseerd is dat 75% van de oppervlakte onder deze begaafdheidskurve links van de begaafdheid van deze 75 percentielstudent ligt. ■